

РЕШЕНИЕ

№ 19571

гр. София, 20.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 71 състав, в публично заседание на 18.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Слава Гьошева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **5382** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 44, ал. 8 във връзка с чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във вр. с чл. 145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от А. К. / О. К. /, гражданин на У., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], принудително настанен в СДВНЧ [населено място], срещу Заповед № 5364з-3497/20.04.2026 г. на директор на дирекция "МИГРАЦИЯ"- МВР, с която на осн. чл.44, ал. 8, изр. 3- то от ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване на жалбоподателя в Специален дом за временно настаняване на чужденци /СДВНЧ/ до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка, за срок не повече от 6 /шест/ месеца, считано от 24.04.2026 г.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна, издадена при съществено нарушение на административно – производствените правила, в противоречие с материалния закон и целта на закона.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. От адв. Р. е депозирано писмено становище, в което поддържа жалбата. Представя писмени доказателства в подкрепа на твърденията в нея.

Ответникът - директорът на Дирекция "Миграция"- МВР, чрез упълномощения си процесуален представител юриконсулт Ч. моли съдът да отхвърли жалбата като неоснователна и немотивирана. Претендира разности за юриконсултско възнаграждение.

СГП не изпраща представител, не изразява становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на

чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на административния акт по чл. 146 от АПК:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, насочена е срещу акт, който подлежи на обжалване пред административния съд, от страна, която е носител на правен интерес от оспорването ѝ, поради което е допустима и следва да се разгледа по същество.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Административният акт е издаден от компетентен орган по чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, в предписаната от закона форма – чл. 44, ал. 10 от ЗЧРБ, поради което е валиден.

Със Заповед № 5364з-3497/20.04.2026 г. на осн. чл. 44 ал.8 изр.3-то от ЗЧРБ на жалбоподателя е постановено „продължаване на принудителното настаняване на чужденец в Специален дом за временно настаняване на чужденци към Дирекция „миграция“ , считано от 24.04.2026 г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка , но за не повече от 6 месеца “.

В заповедта е налице позоваване на предложение рег. № 5364р – 9451/20.04.2026 г. на началник отдел „ПНМ“, дирекция „Миграция“, съставляващо мотиви на оспорения административен акт. В заповедта е посочено, че продължаването на настаняването в СДВНЧ се налага поради отказ от съдействие на чужденеца пред компетентните органи, както и с оглед гарантиране на успешното му извеждане. В предложението конкретно е посочено, че чужденецът А. К., [дата на раждане] , гражданин на У., ЛНЧ [ЕГН] има и предишно настаняване в СДВНЧ към дирекция „Миграция“ със заповед рег.№ 365з-7350/02.09.2025 г. на директор на ОД МВР В., на основание чл. 44, ал. 6, ал.8 и ал. 10 от ЗЧРБ, във връзка с организиране изпълнението на заповед за експулсиране № 3-2357/20.08.2025 г. на ИФ председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС). Наложена ПАМ е обжалвана пред Административен съд София-град, който с Решение № 39740/28.11.2025 г. е отхвърлил жалбата на А. К., като решението е оспорено пред ВАС и няма данни същото да е влязло в сила.

При извършена проверка в регистрите на МВР е констатирано, че чужденецът няма предишни настанявания в СДВНЧ. Пристига в България 2022 г. и след подаване на молба до Председателя на ДАБ получава временна закрила. Чуждият гражданин е подал молба за международна закрила на 06.02.202 г., по която с писмо са му дадени указания по реда на допускане на разглеждане на молбата. Чужденецът е регистриран със следните лични данни: К. О. /К. О./, [дата на раждане] , гражданин на У., ЛНЧ [ЕГН]. Чуждият гражданин притежава украински паспорт с № FS730134, издаден на 01.10.2018 г. и валиден до 01.10.2028 г. С писмо рег. № 5364р- 24655/30.10.2025 г. по описа на дирекция „Миграция“ е отправена молба до сектор „Реадмисия“ при ГДГП за предприемане на действия по компетентност за обратно приемане на чужденеца, като към момента няма получен отговор. С К. са провеждани беседи от служители на дирекция „Миграция“ с цел убеждаването му да съдейства за напускане на територията на страната, но същият не желаел да се завърне в родината си, отхвърля възможността да отиде в трета страна и отказва да попълни декларация за завръщане.

В докладна записка рег. №10545р-10687/17.04.2026 г., приложена по делото на л. 18 е отразен резултатът от проведена беседа във връзка със започване на административно производство по издаване на заповед за продължаване на принудителното настаняване в СДВНЧ на К.. В изпълнение на чл. 26 и чл. 34 АПК му била разяснена възможността да се запознае с материалите по административната преписка, да изрази становище, възражение и да представи нови факти и обстоятелства касателно издаването на заповедта за продължаване на настаняването. Изготвен е протокол рег. №10545р-10665/17.04.2026 г., вкл. е запознат е с възможността настаняването му да бъде заменено с други алтернативни обезпечителни мерки при изпълнение на разпоредбите на

чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 и т. 3 ЗЧРБ.

В мотивите на органа се сочи още, че К. е незаконно пребиваващ и спрямо него няма висящи производства по Закона за убежището и бежанците и Закона за чужденците в Република България. Към момента спрямо чужденеца не можело да бъдат приложени алтернативите на предвидените в чл. 44, ал. 5, т. 1 - 3 ЗЧРБ обезпечителни мерки, тъй като в дирекция „Миграция“ - МВР не е постъпвала декларация от български гражданин с нотариална заверка на подписа, за осигуряването на жилище и финансова издръжка на чуждия гражданин през време на престоя му в Република България, както и искане за замяна на заповедта за принудителното му настаняване с ежеседмично явяване в териториалната структура на МВР по местопребиваване. Същият не разполагал с парични средства, поради което не може да внесе лично или чрез трето лице парична гаранция в срок и в размер, определени с правилника за прилагане на ЗЧРБ. Предвидената в чл.44, ал.5, т.3 възможност чужденецът да предаде във временен залог валиден паспорт не е достатъчна да обезпечи изпълнението на принудителната мярка.

Органът е обосновал още, че е налице хипотезата „опасност на лицето да се укрие“, предвидена като основание в чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ при прилагане на мярката за принудително настаняване на чуждия гражданин в СДВНЧ, а не на друга по-лека административна мярка. Цитира чл. 3, т.7 от Директива 2008/115/ЕО, че „опасност от укриване“ е наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. В тази връзка органът е съобразил и разпоредбата на § 1, т. 4в ДР на ЗЧРБ, че опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка, като в конкретния случай опасността от укриване все още била налице. Пречка за изпълнението на наложената принудителна административна мярка по ЗЧРБ „Експулсиране“ се явявала нежеланието на чужденеца да съдейства пред компетентните власти.

Представена е епикриза от Клиника по обща, коремна и съдова хирургия от 30.04.2026 г., от която се установява, че на К. е извършена оперативна интервенция за възстановяване на инкарцерирана, обструктивна или странгулационна херния.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Обжалването на процесната заповед е в срок, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл. 44, ал. 8, изр. четвърто вр. чл. 46а, ал. 1 и 2 ЗЧРБ, от лице, за което същият е неблагоприятен поради което жалбата е процесуално допустима.

По същество - жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1 вр. 146 АПК съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган - директорът на дирекция „Миграция“, съгласно чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ, за което с преписката е представена и заповед № 8121К-1498/19.04.2016 г. на министъра на вътрешните работи /л.12 от делото/.

При издаването на заповедта, са спазени процесуално-правните разпоредби на АПК. Безспорно е по делото, че жалбоподателят е чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗЧРБ, на когото е отказано предоставяне на статут и който няма законово основание, на което да пребивава на територията на страната. С цел да се осигури не само изпълнението на наложената ПАМ „експулсиране“, но и с оглед наличната опасност от укриване и предвид отказа на лицето да съдейства на компетентните органи за прилагането на същата ПАМ, чужденецът е принудително настанен в СДВНЧ въз основа на заповед за продължаване на принудително настаняване. Неоснователни са

в тази връзка доводите за наличие на нарушение на административно производствените правила. От приложената по делото преписка и докладни записки се установява, чужденецът е беседван във връзка със започване на административно производство по издаване на заповед за продължаване на принудителното настаняване в СДВНЧ, като е уведомен и за възможностите по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ. Приложената понастоящем мярка освен това е по изключение при алтернативните предпоставките в чл. 44, ал. 8, изр. трето ЗЧРБ – лицето отказва да съдейства.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с материалния закон. Разпоредбата на чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ възпроизвежда съдържанието на член 15, параграф 6 от Директива 2008/115 относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите – членки /Директивата/. И двете разпоредби допускат продължаване на срока на принудителното задържане над първоначално определения, при наличието на една от двете предпоставки: 1./ липса на съдействие от страна на чуждия гражданин или 2./ забавяне при получаване на необходимите документи за връщане. Но националната разпоредба не регламентира условието, което трябва да е налице, за да се преценят двете предпоставки, а именно – независимо от положените от компетентните органи разумни усилия да е вероятно операцията по извеждането да продължи по-дълго като причината за това е една от двете предпоставки. Националният законодател в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ транспонира и изискването на член 15, параграф 4 от Директива 2008/115 в частта, с която се регламентира задължението за прекратяване на предварителното задържане, когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца.

Наред с горното, съгласно решение на СЕС от 5 юни 2014 г., М., С-146/14 PPU, EU: С: 2014: 1320, „всяко решение относно продължаване на задържането на гражданин на трета страна и съответно относно наличието на фактическите обстоятелства, предвидени в член 15, параграф 6 от Директива 2008/115, трябва да бъде предшествано от нова проверка дали са налице материално правните условия, въз основа на които е постановено първоначалното задържане“ – точка 61. Това изискване е във връзка с разпоредбата на член 15, параграф 4 от Директива 2008/115 в частта, в която регламентира, че когато стане ясно несъществуването на условията по пар. 1, задържането престава да бъде оправдано и лицето следва да бъде освободено.

Горното налага преди да пристъпи към проверка на предпоставките за продължаване на срока на принудителното задържане съдът да провери съществува ли още 1./ опасност от укриване или 2./ гражданинът на третата страна избягва ли или възпрепятства ли процеса на извеждане, както и 3./ дали по отношение на него могат да се приложат други достатъчни, но по-леки мерки.

В случая, органът правилно с оглед на събраните доказателства, се е позовал на една от двете предпоставки, визирани в чл. 15, § 1 Директива 2008/115 – „опасност лицето да се укрие“. Легално определение на понятието „опасност от укриване“ е дадено в т. 7 от Директива 2008/115/ЕО - наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Според понятието, дадено в § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ „опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Законодателят, без да е направил лимитативно изброяване, е посочил примерни факти и обстоятелства, които във всеки един конкретен случай, с оглед на доказателствата, могат да формират обосновано предположение, че по отношение на гражданина на третата страна е налице опасност от укриване. В случая, такава опасност съществува с оглед установеното, че чужденецът отказва да попълни декларация за доброволно връщане и няма

средства за издръжка.

При условие, че жалбоподателят бе дал съгласието си за доброволно връщане, националните компетентни власти биха организирали връщането му до страната на произход.

Приетите по делото доказателства, че жалбоподателят К. отказва да съдейства на компетентните органи и запитването за наличие на парични средства, обуславят извод, че по отношение на чужденеца не може да бъде приложена някоя от другите по-леки мерки, предвидени в чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ, тъй като цялостното му поведение сочи, че е възможно да се укрие и да се опита да осуети изпълнението на заповедта. Такива мотиви са изложени и в предложението по оспорения акт. Съгласно разпоредбата на чл. 142, ал. 1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Към

посочения момент не е имало каквито и да било данни и доказателства, от които да се установи, че по отношение на чужденеца да могат да бъдат наложени други достатъчно ефективни, но по-леки мерки. В случая, правилно органът е приел, че чужденецът няма установен адрес на пребиваване в страната и няма доказани средства за издръжка. В съдебно производство не са представени доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства, отговарящи на нормативно установения минимум. Лицето не е разполагало с валиден паспорт, който може да предаде в залог, както и финансови средства за парична гаранция. Няма данни жалбоподателят да е внесъл парична гаранция в срок и в размер, определен в Правилника за прилагане на ЗЧРБ, както и липсват доказателства за финансова издръжка, т. е. доказателства за възможност за прилагане на алтернативни мерки на задържането чрез замяната му с други такива съгласно чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ.

Съгласно чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, респ. чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО, право на държавата е да задържи в специализиран център чужд гражданин, по отношение на който е образувана процедура по връщане, като са регламентирани и максималните срокове за подобно настаняване, съобразени с общностното право. Както се посочи, според разпоредбата на чл. 15 § 4 от Директива 2008/115/ЕО, когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни и други съображения или че вече не съществуват посочените в § 1 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно. Поради това оспореният пред съда акт има действие до отпадане на пречките за изпълнение на заповедта за принудително отвеждане, тъй като съгласно чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца. Въз основа на приетите по делото доказателства според настоящия съдебен състав съществува разумна възможност за принудителното извеждане на чужденеца, с оглед предприетите от дирекция „Миграция“ действия, както и не е изтекъл максималният срок за принудително настаняване, предвиден в чл. 44, ал. 8 ЗЧРБ.

В случая, не е налице противоречие на оспорената заповед и с целта на закона. Изложените факти, подкрепени от събраните по делото доказателства, представляват достатъчно обстоятелства, свързани с личността и поведението на жалбоподателя, обосноваващи продължаването на принудителното настаняване на същия в СДВНЧ, поради което обжалваната ПАМ се явява обоснована и пропорционална. Целта на ЗЧРБ е спазена при прилагане на установения от законодателя ред за влизане, пребиваване и напускане територията на РБ на чужденци /съответно на територията на държавите членки на ЕС след влизането в сила на решението на Съвета на Европейския съюз за пълното прилагане на разпоредбите на Ш. законодателство в Република България/. В производството по

налагане на тези мерки е достатъчно установяване по надлежния ред на наличие на данни, обуславящи предвидените в закона предпоставки за налагането им.

С оглед гореизложеното оспорената заповед е законосъобразно издадена, а жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от ответника, подателят на жалбата дължи да заплати на ответника претендираното юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл. 143, ал. 3 АПК вр. чл. 37, ал. 1 Закон за правната помощ и чл. 24 Наредбата за заплащането на правната помощ съдът определя на 102. 26 евро, като предвид неоснователността на оспорването и освобождаването на жалбоподателя от разноски в процеса на съдебното дирене и обезпечаването на правото му на защита, съдът намира, че същите се дължат по отношение на ответника при този резултат от оспорването.

Воден от горното и на осн. чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 71-и състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. К. /О. К./, гражданин на У., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], принудително настанен в СДВНЧ [населено място], срещу заповед № 5364з-3497/20.04.2026 г. на директор на дирекция "МИГРАЦИЯ"- МВР, с която на осн. чл.44, ал. 8, изр. 3- то от ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване на жалбоподателя в Специален дом за временно настаняване на чужденци /СДВНЧ/ до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка, за срок не повече от 6 /шест/ месеца, считано от 24.04.2026 г.

ОСЪЖДА А. К. /О. К./, гражданин на У., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], принудително настанен в СДВНЧ [населено място] да заплати на дирекция „Миграция“ при МВР сумата 102.26 евро, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис на решението да се изпрати на страните по реда чл. 138, ал. 3 АПК.

Съдия: